

Részlet a Mankurt című regényből

... ütött az óra. A kakukk vészjóslóan ugrott elő szüette odvából, majd nyikorogva farolt vissza. Mint aki megszégyenült. Senki sem számolta az ütéseket. Mindegy volt, hány óra, milyen napszak van. Az idő értelmét veszítette ebben a házban.

– Már réges-régen meg kellett volna szabadulni ettől az órától – gondolta Aram, és fejét a tenyerébe temetve üldögélt a fürdőszoba kövén. Kicsit furcsán érezte magát ebben a polgári miliőben, egyáltalán, minden gyanús volt, az óra, a fürdőszoba a maga vízenyős jelenlétével, a mosógép volt a legvalószerűtlenebb, mi a fenét keres egy mosógép egy tenyérjós lakásában? Csak Melek Sebaha elnyúlhatatlan emléke vagy inkább elnyúlhatatlan jelenléte volt valóságos. Pedig semmiféle látható nyoma nem volt semerre, csak az illata, ami a csempébe, a függönyökbe, a fiókokba, a falakba is beivódott.

Aram hajnalban ébredt, kint kékes derengés volt, és apró szemű eső esett. Egy darabig a hűvös ablakhoz nyomta a homlokát, úgy nézett ki a semmibe. Az udvaron egy megkopaszodott eperfa didergett, hosszú kötelek lógtak róla, félig már megrohadva. Ezekon függött valamikor Melek Sebaha hintapárnája.

Tegnap megkíséreltek Dániel Fondával egy utazást, de nem jártak sikerrel. Mindketten lüktető halántékkal és szinte emlékek nélkül ébredtek. Aram csak valami türkizszínű villogásra emlékszik, de azt már nem tudta megmondani, miből vagy honnan jött a fény. Mire magához tért, Dániel Fonda már a fürdőszobában volt. Aram utánalopózott, és belesett az ablakon. Dániel összekuporodva ült a hideg zuhany alatt, és zokogott.

Aram nem kérdezett tőle semmit, mikor kijött a fürdőből, Dániel Fonda pedig mentegetőzni kezdett, és valami halaszthatatlan dologra hivatkozva menni készült.

– Megpróbáljuk még egyszer? – kérdezte Aram félénken a sötét előszobában.

– Ahányszor csak szükséges – válaszolta Dániel Fonda, és megölelte a tenyérjóst.

A testének birsalmaillata volt, és olyan nyugalom áradt a porusaiból, hogy Aram minden kétségbeesése ellenére érezte, hogy egy szép napon valóban sikerrel járnak majd.

Egy ideje készültek már erre az utazásra. Tulajdonképpen amióta Aram megismerte Dániel Fondát, azóta foglalkoztatja az, hogyan tudna ő maga is a testéből kilépve „utazni”. Persze, Aramnak egészen más indíttatása volt ebben a dologban, mint Dánielnek. Szöveget ütött a fejében az az álom, amelyet Fonda az első találkozásuk alkalmával elmesélt.

Dániel kedvtelésből és kíváncsiságból kereste fel Aramot, a tenyérjóst, akiről egy közös barátjuk, Godán Ezokev mesélt neki. Nem nagyon hitt abban, hogy a jós bármiben is segíteni tudna, azt pedig végképp nem remélte, hogy éppen ez a karcsú fiú szolgál majd magyarázattal arra a különös álomra, amelyet rendszeresen lát, és amely nem hagyja nyugodni. Ami mégis amellett szólt, hogy meglátogassa a tenyérjóst, az a neve volt. Aram. Ezen a néven szólította őt az a nő is, akivel álmában szokott találkozni, egy furcsa alakú és fura illatú szigeten, ahol sem a valóságban, sem a testetlen utazások alkalmával nem járt. Az álomban a nő szenvedéllyel szerette, olyannal, amilyennel Fonda még nem találkozott. Szerette volna tudni, hogy ki ez a nő. Ahhoz azonban azt is ki kellett derítenie, kicsoda Aram. Remélte, hogy így talán azt is megtudhatja, kicsoda ő, vagy milyen szerepet játszik ebben a szerelemben, amely nem az övé, de valahogy rajta keresztül él.

– Hogyan nevezi magát ez a nő álmodban? – kérdezte Aram, és pattanásig feszült idegekkel várta Dániel választát.

– Nem jut eszembe – kinlódott Dániel –, sehogy sem jut eszembe. Vagy várj csak, a múltkor, mikor azt kérdeztem tőle, hogyan szólítsam, azt válaszolta, hívjam csak Mongolnak – válaszolta Dániel, és érdeklődve tekintett a tenyérjósra.

– Mongolnak? – nézett zavaros szemekkel Aram maga elé, és szomorúan ingatta a fejét. Nem, nem, ez nem lehet, őt Meleknek hívják.

– Melek? Nem emlékszem erre a névre, ne haragudj, Aram – mondta Dániel, és megsimogatta a jós haját.

Aram csak bólogatott, és magába süppedve üldögélt egy darabig.

– Mit szólsz, el tudnál vinni egyszer magaddal ebbe az álomba? – kapta fel hirtelen a fejét, és megszorította Dániel csuklóját.

Fonda egészen felvillanyozódott.

– Persze, megpróbálhatjuk. Ilyent még én sem csináltam – válaszolta boldogan, és körbe-körbe kerengett örömeiben, éppen úgy, mint egy dervis.

– Nem biztos, hogy sikerül – dűnyögte Aram, és a hegedűje után kotorászott. – Ismersz valakit, aki tudna velem egy hangfelvételt készíteni? – kérdezte Dánieltől.

– Úgy érted, a hangodat felvenni?

– Nem a hangomat, egy dalt – mondta Aram, és megint visszasüppedni látszott az előbbi letargiába.

– Egy dalt? – kérdezte csodálkozva Dániel Fonda

– Igen – válaszolta Aram. – A déli szél dalát.

Dániel Fonda érdeklődve bámulta a jóst, aki csak szorongatta a hegedűt a kezében. Vonót sehol sem látott. De azért megígérte neki, hogy beszél Illánnal, a madarással. Neki van valami ilyesféle szerkentyűje, madárcsicsergést, néha denevérvijogást is felvesz. Képes hónapokig ugyanazt az örjítő csivitelést hallgatni. Azt mondja, meg akarja érteni, miről beszélnek egymással például a borzas gödények.

– Ma nem fogok tudni gyógyítani, nincs erőm magamhoz sem – állapította meg Aram, és egy hersintéssel elvágta a csengő kötelét.

Dániel Fonda majd megérti, ő mindent megért. A többiek majd visszajönnek máskor.

Nyirkosan és hidegen kezdődött a március ebben az évben, habár Aramnak mindegy volt, hideg vagy langyos szél fúj odakint. Nem akart hallani semmit, de leginkább a fejében állandósult dallamot szerette volna leállítani.

– Nem akarom hallani többet – nyöszörögte, és újra nekiszorította fejét az ablaknak. Éppen ma két éve annak, hogy Melek Sebaha elment, és nyomtalanul eltűnt.

– Nyomtalanul? – tépelődött magában Aram. – Én mindenben látom, csak éppen a lényegét nem találom. Magával vitt valamit, valamit, amiből az egészet is összerakhatná, de késlekedik velem, talán nem is tesz semmit, az is lehet, elfelejtett – mormogta Aram, és egy párnahuzatot tépdesegett gépiesen. Az anyagot a sarkakban rojtásra morzsolta egy ideges vagy bánatos, netán vágyakozó kéz.

– Nem felejthet el. Elfelejtheti a nevemet, elfelejtheti a nevét, de Engem nem felejthet el – kiabálta Aram az üres lakásnak, majd

hirtelen elhatározással felnyalábolt egy ölnyi ágyneműt, és dühösen betömökdötte a mosógépbe. Míg gondolkozni kezdett volna, hirtelen rácsavart a leghosszabb programra, majd megvárta, hogy a gép elinduljon, és csak akkor rogyott le elé, mint valami megfáradt utazó. Aztán beállt a zuhany alá. A szemközti falat teljesen beborította a tükör. Arammal szemben egy inas testű fiatal férfi állt, csapzott fekete hajjal és égő tekintettel. Elindította a forró vizet és hagyta, hogy végigperzselje a bőrét. Kívánlak, Melek Sebaha – súgta a zuhanyrózsának, és szégyenlősen a fal felé fordult, bal kezével megkapaszkodott egy kiszögellésbe, és megpróbálta kidörzsölni magából a kidörzsölhetlent.

Melek Sebaha könnyű ujjai számozták a bordákat a hátán, tenyere izmokat, inakat, hegeket és anyajegyeket kutatott a testen mindenfelé, miközben karcsús lábujjaival erősen szorította Aram bokáját, ideges orrával turkált a tenyérjós hajában, a mellei pedig lyukakat égtek Aram hátába, egészen átpörkölték a bőrt, és már-már a szívet is kikezdték. Egymáshoz tapadva aludtak, fordulni is együtt fordultak, ilyenkor ugyanabban az álomban járkáltak mind a ketten. De voltak olyan alkalmak is, amikor Melek Sebaha nem Aramhoz, hanem a falhoz tapadt, álmában sírt, és ismeretlen nyelven beszélt, néha kiabált, időnként nevetett is, sőt, olyan is volt, hogy a teste gyönyörtől vonaglott. Aram ilyenkor majd észet veszítette a féltékenységtől, és erőszakkal is befúrta a fejét Melek lába közé, hogy legalább az emanációit megkóstolhassa ennek az örömmek, melynek nem ő volt a forrása.

Aram nyöszörögve ébredt a hideg fürdőkádban. A víz nem folyt már, nem emlékezett rá, hogy mikor állította meg. Vacogott, és úgy ölelte magát, ahogy a szerelmesét szokta az ember, elválás előtt, mert sohasem tudhatjuk, viszontláthatjuk-e egymást valaha is, ezért soha nem szabad haraggal elválni, márpedig Melek Sebaha haraggal ment el, bár a harag bánattá vált, a bánatból hamarosan csak egy üres doboz maradt, de arra bekövetkezett az, ami miatt soha nem szabad haraggal elválni senkinek sem.

Bekövetkezett a véletlen, és Melek Sebaha egy távoli szigetre vetődött, egy másik világba. Seholy sem találta azt a kaput, amin belépett, és visszamehetett volna Aramhoz, valakihez, akit ismert valaha. Csupa idegen arc, idegen illat keringett körülötte, idegen szemek közelítettek úgy hozzá, mint valami nagyítólelencsék, a belsejét kurkászták, ismeretlen szavakkal kérdezték, és az illatok úgy hulltak rá, mint apró jégkristályok. Melek Sebaha úgy érezte, jéggé dermed. Úgy járkált a szigeten, mint egy elvarázsolt királylány, és lassan elfelejtette, honnan jött, valahogy minden más értelmet nyert, senki sem kérdezte tőle, tartozott-e valaha is valakihez. Am egy homályos emlék élt valahol a lélek sötét üregeiben, nem tudta kiirtani semmi.

– Aramaramaram – súgta Melek Sebaha, és mély álomba zuhant. Zuhanás közben azt érezte, hogy hintázik egy párnán, melyet valaki erős kötelekkel egy eperfa ágaira kötözött.

– Aramaramaram – ismételte Melek álmában.

Egy férfi szomorúan hajolt alvó arca fölé, majd sietősen beburkolózott egy köpenybe, és kikönyökölt az ablakba. A város fölött vörös volt az ég, vihar közelgett, a szél pedig füge és só illatát hozta. A szemközti ház falának támaszva viharvert biciklik árválkodtak, enyhén megrozsdászva. Senki sem járt az utcán, csak egy sovány macska osont a hámló vakolatú falak mellett.

– Hogy hívnak? – kérdezte ez a férfi Melek Sebahától, aki révületbe esve bámulta a hullámokat a korlátnak támaszkodva. Ránézett a kérdezőre, de látszott rajta, hogy nem is hallotta az előbbi kérdést. Csak valami hangfoszlányra lett figyelmes. A férfi közelebb lépett, és Melek karjára tette a kezét. A kézfejen apró, vörös szőrök nőttek kis koncentrikus körökben.

– Érted, amit kérdeztem? Hetek óta figyellek. Minden nap itt ér az éjszaka. Hogy hívnak? Megmondanád? – kérte a vörös kezű Meleket.

– Nem tudom – válaszolta.

– Nem tudod a neved? – kacagott fel a férfi –, de hát valahogy csak kell szólítsalak. Eldöntöttem, hogy ezentúl veled nézem én is a tengert minden este. Ha megengednéd, innen egészen közelről, hogy érezhessem a meleget, ami belőled árad. Ha nem, akkor távolabbról.

– Közel maradhatsz, ha annyira kívánod – válaszolta Melek.

– Kívánom – mosolygott a férfi. – Sőt, kívánlak – súgta, de úgy tűnt, Melek ezt már nem hallja.

– Hogy szólítsalak, megmondod hát? – ismételte meg a vörös kezű a kérdést.

– Szólítsál csak Mongolnak – válaszolta Melek rá sem nézve.

– Mongol? De hát az nem is név – morfondírozott a férfi, de azért nem tágított.

– Dehogynem – válaszolta Melek, és elindult a város felé.

A tengerből egy bálnahát villant ki, Melek lassan baktatott a házak felé. A férfi oldalra követte, mint egy éhes farkas, orrlukai kitágulva szippantották magukba a nőből áradó illatot.

– Mirtusz – dühöngte magában a vörös kezű, és eltökélten ballagott tovább a nő nyomában.

A tenyérjós fürdőszobájában a mosógép idegesítően örölte az ágyneműt. Időnként oda-odacsapott egy pámahuzatdarabot a kerek üveghez, az anyag keservesen kapaszkodott, de aztán egy újabb fordulat leválasztotta.

– Vajon örökre kimosódik ezekből a lepedőkből a testünk nyoma? – vallatta Aram némán a gépet, és rágyújtott egy illatos szivarkára.

– Vajon marad valami nyoma a mi szerelmünknek valahol? Könnyet kéne írjak erről, mindent le kellene írni egyszer, hogy el ne felejtődjön, hogy voltunk, megfordultunk ebben a világban, szerettük egymást, s kettőnkől megszületett egy új lény, akit mi félszegen Harmadiknak nevezünk, pedig, ha lett volna elég bátorságunk hozzá, szólíthattuk volna Elsőnek is.

Aram kikászálódott a kádból, és visszaült a mosógép elé. Gépiesen dörzsölgetni kezdte csuklóján a hegeket.

– Miért vagdostad ennyire össze magad? – kérdezte Melek Sebaha forró szája valamelyik éjszakán.

– Hogy soha ne felejthessem el, valamikor annyira szerettem volna élni, hogy meg akartam halni. Hogy mindig emlékezzek arra, hogy meghaltam, és felébredtem. Hogy ne felejtselek el soha téged sem – súgta vissza Aram Melek dohányillatú szájába, majd belefúrta az orrát a lány hajába.

– El tudnál felejteni? – kérdezte Melek Sebaha, és megszorította lábujjaival Aram bokáját.

– Mindent el tudnék felejteni, a nevedet is, a nevemet is. Téged soha. Vagy talán megtalálnám az igazi nevem. Tudod, engem nem Aramnak hívtak valamikor.

– És mi az igazi neved? – kérdezte Melek.

– Nem jut eszembe. És már senki sincs, aki emlékezne rá – válaszolta Aram bánatosan.

– Mindig kerül valaki, aki megmondja az igazi nevünket – válaszolta Melek, és összegömbölyödött, mint egy hermelin. A haja szétterült a párnán, és áradni kezdett belőle a vadcsalán és a mirtusz illata.

– Kívánlak – súgta Aram a hajkoronába, de Melek Sebaha már aludt, mindig akkor aludt el a legmélyebben, amikor Aram úgy érezte, most igazán az övé lehetne. Összeolvadhatnának, és senki sem mondhatná: ebből a kétféle fémből, uram, lehetetlen időtálló ötvözetet létrehozni. Ez a két fém, ha össze is olvad, azt csak ideig-óráig teszi. Idővel lemorzsolódnak egymásról, apró atomokká válnak, és lényegében megsemmisülnek – magyarázta Aram egyik ismerőse, idősebb Dániel Fonda egy kliensnek, aki hitetlenkedve és

szomorúan ingatta a fejét.

- Akárkihez mehet, ugyanezt a választ kapja – mormogta idősebb Dániel Fonda, és lemondóan leeresztette a kezét az ölébe.
- Nekem valaki azt mesélte, hogy ezek a fémek úgy olvadnak össze, hogy közben megtartják a saját tulajdonságaikat. A legjobbakat – erősködött az idegen, de Dániel Fonda nagyapja csak szomorúan ingatta a fejét, és a vállát vonogatta.
- Legalább megpróbálhatná – mondta bosszúsán az idegen, de az öregnek már nem volt kedve kísérletezni.
- Legalább megpróbálhatnám – dühöngte Aram, de időközben elfelejtette, mit is kellene megpróbálnia. A telefon kitaróan csengett közvetlenül Aram könyöke mellett. Hagyta, hogy a készülék kedvére kihisztériázza magát.
- Biztos a kiadó – mormogta Aram. – Már megint szeretne valami rózsasallatú firkálmányt tőlem. Valami szívtiprót, liliomtiprásra készletőt, szép hazugságot az igazságról, kulcsot a mennyek kapujához.
- Valami misztikust írjál, drágám – lihegte a múltkor Póp, a kiadó igazgatója Aram fülébe. Ez az izzadt tenyerű pasas valamennyi szerzőt kedvesemnek és drágámnak szólított, nemtől, kortól, külalaktól függetlenül. Aram azt sem tudta már pontosan, hogyan pottyant ennek az alaknak a hálójába. Nyilván Khám hozta össze őket, miután egy éjszaka mirtu-nyakalás közben beleolvasott Aram füzeteibe.
- Édesem, te egyszer irodalmi Nobel-díjat fogsz kapni – rikoltott fel diadalmasan, és erőteljesen hátra vágta a jóst.
- Egyetlen sort sem közöltem, és nem is áll szándékomban – sziszegte Aram, és kitépte Khám kezéből a füzetet.
- Dehogynem, dehogynem – csitítgatta a bábos, majd kéréllőre fogta a dolgot.
- Aram, édes testvérem, engedd meg, hogy elvigyek legalább egy lapocskát ezekből a gyönyörűségek közül. Van nekem egy kiváló barátom, Póp. Könyvkiadója van, gazdag ember. Afféle extrém vállalkozó, tudod? – kérdezte, és a választ meg sem várva, elővarázsolt egy üveg bort a zsákjából, és észrevétlenül besülyesztett az üveg helyére egyet Aram füzeteiből.
- Meglátod, gazdag ember leszel egy szép napon – mondta még, és szorgalmasan csavargatta kifelé a dugót a borosüvegből.
- Erre igyunk, aranyesókám! – kiáltotta, és meghúzta az üveget.
- Nem érdekel a pénz. Sem a siker – válaszolta Aram morcosan, és az üveg után nyúlt.
- Pénz márpedig kell, ha ebben a világban akarunk élni. Én már csak tudom – jelentette ki Khám ellentmondást nem tűrő hangon.
- Nem vagyok benne biztos, hogy ebben a világban akarok élni – sügta Aram, és elnyúlt a heverőn. Khám melléfeküdt, és csitítgatón babrálni kezdte a jós haját. Egy régi dalt dúdolt, még gyermekkorukban tanulták abban a hegyi faluban, ahol mindketten talált gyerekként nevelkedtek.
- Emlékszel? – kérdezte Aramtól. – Ezt a dalt dúdolta Vradzsa férje, amikor azt a két kínait megette a farkas a garapapagi lápon, és ő kellett a maradványaikat elkaparja.
- Ezt dúdolta volna? – kérdezte Aram félig álomba zuhantan, és szorosan a falhoz tapadt.

Khám aztán tényleg elvitte Pópnak Aram füzeteit, és az „extrém üzletember” kis híján elalélt a gyönyörűségtől.

- Ez egy aranybánya, te – nyögte boldogan, és megölelte Khámot.
- Te vagy az impresszáriója? – tért át azonnal az üzletre, és Khám ettől rögtön elemében érezte magát.
- Lassan az összes füzet Póp kiadójába vándorolt, de Aram soha nem olvasta el a nyomtatásban megjelent műveket. A tiszteletpéldányokat Khámnak adta, egyet sem tartott meg, és sohasem kérdezte, tulajdonképpen mennyi pénzt hoz a konyhára ez az üzlet. Khám átvette Aram háztartásának egyengetését, bevásárolt neki hetente, bármit előkerített, amit Aram megkívánt vagy csak emlegetett, mert a jós nem volt sem követelőző, sem telhetetlen. És túl igényes sem, ahogy ezt Khám egyszer a szemére vetette, amikor mosáson kapta Aramot.
- Hát mi a jóistennek nem veszünk neked egy mosógépet, jóember? Van rá pénzed elvégre – morogta, és dühösen elvonult valamerre. Néhány nap múlva új vendéggel érkezett, egy automata mosógép személyében. Aram elbűvölve nézegette a gép villogó gombjait, és képes volt órák hosszat üldögélni előtte, a kerek üvegnek csapódó ruhákat bámulva.
- Ez a mosógép most tovább vicsorgott, valósággal csámcsogott a szerelmes ágyneműkön, melyeket hosszú hónapokon keresztül féltve pakolgatott ide-oda a házban, időnként beléjük szagolt, sőt, néha megágyazott magának velük. Aztán egy szép napon megdühödött, és bedobta őket a fémtamburba. Azóta rituálé lett a Melek-szagú ágynemű mosása. Aram hetente újramossa a holmit, és hetente újra belefekszik. Melek illatát lehetetlen belőlük kiirtani, mert nem is bennük tanyázik. Aram tudja ezt, de valahogy szüksége van erre a barbár játékra.

- Beléjük feküdtem, és arról képzelődtem, hogy veled vagyok – mesélte Aram az üres, Melek Sebaha illatú falaknak.
- Dühítően Aram-szagú lett mindegyik, és én egyre kevésbé találtam a helyem. Sehol sem volt nyugtom. A fejemben egy könyv íródott, ugyanaz, mindig ugyanaz, de még nem sikerült egyetlen sorát és egyetlen szavát sem leírnom, mert az, amiről mesélnék, annak sem neve, sem története nincs. Tulajdonképpen évek óta póttörténeteket írok. Egyre ismertebb leszek, és egyre szomorúbb. Tudom, hogy a szomorúság és a szenvedés kell nekem, mint másnak a kenyér vagy a siker. Míg másokat a népszerűség hajt újabb alkotások megteremtéséhez, úgy vet vissza engem ez az egész. Néha felolvasok, de soha nem nézek a közönség szemébe. Szégyellem magam, mert sejtem, ők is érzik, hogy ezek a mondatok valamit csak helyettesítenek. És várják, várják, hogy leírjam Azokat. Képtelen lennék rá? Valóban szétporlad az ötvözet, és nem marad utána semmi? Az Öreg annyit ismételtette ezt, hogy nem tudok hinni benne. Soha nem tudtam elhinni semmit, amit túl sokat bizonygattak. Úgy gondolom, hogy az, ami van, nem szorul bizonygatásra. Ami tényleg létezik. Abban sem hiszek, hogy a létező megfogható kell legyen. Bár ebben mégis hinnem kellene. Hiszen szavakat keresek rá.
- Reménytelen eset vagy – mondta egy nő többször is, ezért nem hittem neki.
- Benned van minden reményiségem – mondta ugyanez a nő máskor, és ezért sem hittem neki.
- Borzasztó ember vagy, neked semmi nem jó, semmi sem elég. Semmi sem tud megállítani, és lényegében a semmi visz előre – mondta anyám többször is, és neki hajlamos voltam hinni, az ismételtetések ellenére. Bár lehet, hogy ezt nem is anyám mondta.
- Inkább Nazil. Anyámra nem emlékszem. Van bennem valami nyoma, aminek szintúgy nem találtam nevet, térfogatot, mint a legtöbb dolognak, ami a legfontosabb az életemben. Igaz, ennyi elég kellene legyen: anyám. Elég is, most már tudom. Ebben minden benne van. De hát ide el kellett jussak. És ide eljutni nagyon nehéz volt. Az ember retteg attól, hogy eljusson valahova, mert attól fél, hogy a valahová nem vezet tovább út. Azt még én sem tudom, hogy az utak vég nélküliek-e, vagy visszafordulnak önmagukba. Most inkább e második variáns tűnik valószínűbbnek. De amint mondtam, még nem tudom, mi a válasz. Talán az, hogy nincs válasz. Addig is, keresem a nyomokat. Magamban, a világban, és aztán fordítva megint: a világban, magamban. És mind így.
- Kell neked egy nyomkereső – nevetett Godán Ezokev, amikor annyira összehajlódtunk egymással, hogy én is elmeséltem neki ezt-azt az életemből. Ez azután volt, hogy rájöttem, ugyanazt a nőt szeretjük mind a ketten. Pedig ez szinte lehetetlen. Melek Sebaha csak egy van, és senki sem tudja, hol van az a valahol, ahol ő most él. Mert abban, hogy él, biztos vagyok.
- A nyomkeresővel Godán nem is tévedett olyan nagyot. Az én nyomkeresőm Dániel Fonda lett.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Márton Evelin

Látó Szépirodalmi Folyóirat